

АГАТА КРИСТИ СЛУЧАЯТ С НЕДОВОЛНИЯ ВОЕНЕН

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

Майор Уилбриъм спря пред кантората на господин Паркър Пайн, за да прочете отново обявата в сутрешния вестник, заради която бе дошъл тук. Беше съвсем проста:

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

Майорът си пое дълбоко дъх и смело бутна двукрилата врата, която водеше към кантората. Невзрачна на вид млада жена вдигна очи от пишещата машина и го изгледа въпросително.

— Господин Паркър Пайн? — попита майор Уилбриъм и се изчерви.

— Оттук, моля.

Той я последва в кабинета на господин Паркър Пайн, който му се усмихна любезно.

— Добро утро — поздрави го господин Паркър Пайн. — Моля заповядайте, седнете. А сега ми кажете какво бих могъл да направя за вас.

— Казвам се Уилбриъм — започна посетителят.

— Майор или полковник?

— Майор.

— Аха! И съвсем наскоро сте се завърнали от чужбина? В Индия ли бяхте или в Източна Африка?

— В Източна Африка.

— Чудесно място, предполагам. И така, отново сте си у дома, но не ви се нрави. Това ли е проблемът?

— Абсолютно прав сте. Макар че не разбирам откъде знаете...

Господин Паркър Пайн махна многозначително с ръка.

— Работа ми е да знам. Виждате ли, в продължение на тридесет и пет години се занимавах със събиране на статистически данни в една държавна служба. Сега съм пенсионер и реших, че бих могъл да използвам натрупания опит по нов начин. Всичко е много просто. Нещастieto може да се класифицира в пет основни групи. Не повече, повярвайте ми! Щом установите причината за заболяването, ще намерите и лекарство за него. Аз съм нещо като лекар. Най-напред лекарят поставя диагноза на пациента, след което препоръчва някакво

лечение. Има случаи, които не се лекуват. Ако е така, аз откровено признавам, че не мога да направя нищо. Ако обаче се заема с даден случай, излекуването е практически гарантирано. Майор Уилбриъм, уверявам ви, че петдесет и шест процента от пенсионираните строители на империята, както ги наричам аз, са нещастни. Те сменят активния начин на живот, живот изпълнен с отговорности и постоянна потенциална опасност, и то с какво? С ограничени средства, мрачен климат и чувството, че са като риба на сухо.

— Всичко, което казвате, е точно така — съгласи се майорът. — Не понасям скуката. Скуката и неспирните клюки за най-дребните неща от ежедневието на селцето. Но какво мога да направя? Извън пенсията ми не разполагам с много пари. Имам хубава къща близо до Кобам. Не мога да си позволя да ходя на лов и на риболов. Не съм женен. Съседите ми са чудесни хора, но не ги интересува нищо друго, освен онова, което става на острова.

— Накратко казано, смятате живота си за еднообразен — заключи господин Паркър Пайн.

— Дяволски еднообразен.

— Искате да преживеете вълнения, дори може би опасност? — попита Паркър Пайн.

Военният сви рамене.

— Такива неща не съществуват в нашата страна. Тук се интересуват само от компотите...

— Моля да ме извините — каза сериозно господин Паркър Пайн, — но в случая грешите. В Лондон има достатъчно опасности и вълнения, само да знаете къде да ги потърсите. Видели сте единствено повърхността на спокойния и приятен живот в Англия. Но той има и друга страна. Ако желаете, мога да ви я покажа.

Майор Уилбриъм погледна замислено домакина. В него имаше нещо успокояващо. Беше едър, да не кажем дебел мъж. Главата му бе с величествени размери и бе започнала да олисява. Носеше очила с големи диоптри, зад които проблясваха малките му очички. С целия си вид внушаваше сигурност.

— Но искам да ви предупредя — продължи господин Паркър Пайн, — че има елемент на риск.

Очите на военния светнаха.

— Това си е в реда на нещата! — възкликна той, след което направо запита: — А таксата ви каква е?

— Петдесет лири — заяви домакинът, — които се плащат предварително. Ако след един месец все още ви е скучно, ще ви върна парите.

Уилбриъм се замисли.

— Струва ми се справедливо — рече накрая той. — Съгласен съм. Ще ви дам чек още сега. — Написа го и му го подаде.

Господин Паркър Пайн натисна звънеца на бюрото си.

— Сега е един часът. Ще ви помоля да заведете една млада дама на обяд. — Вратата се отвори. — Маделин, скъпа, бих желал да те запозная с майор Уилбриъм, който ще те заведе на обяд.

Уилбриъм леко премигна, което не бе случайно. Девойката, която влезе в кабинета, беше чернокоса, с прекрасни очи и дълги черни мигли, свеж цвят на лицето, чувствени алени устни и замечтан израз на лицето. Изключително елегантните дрехи подчертаваха грациозните движения на тялото ѝ. Тя беше съвършена от главата до петите.

— Ъ-ъ-ъ... очарован съм — промърмори майор Уилбриъм.

— Госпожица де Сара — представи я господин Паркър Пайн.

— Приятно ми е — промълви Маделин де Сара.

— Записах си адреса ви — подчерта господин Паркър Пайн. — Утре сутринта ще получите инструкциите ми.

Майор Уилбриъм и прекрасната Маделин излязоха от кабинета.

Маделин се върна в три часа.

Господин Паркър Пайн вдигна поглед към нея.

— Е? — попита я той.

Маделин поклати глава.

— Уплаши се от мен — каза тя. — Помисли ме за жената-вамп.

— Това и сам го разбрах — отбеляза господин Паркър Пайн. — Изпълнихте ли указанията ми?

— Да. Съвсем свободно обсъждахме хората от съседните маси. Неговият тип е русокоса, синеока, малко анемична и не много висока жена.

— Лесно е — рече господин Паркър Пайн. — Донесете ми вариант „Б“ и елате да видим с какво разполагаме в момента. —

Прокара пръст по списъка, който му донесе момичето и се спря на едно име. — Фрида Клег. Да, мисля, че Фрида Клег ще свърши отлична работа. Ще трябва да се видя с госпожа Оливър.

На сутринта майор Уилбриъм получи бележка със следното съдържание:

Следващия понеделник в единадесет часа преди обяд отидете в Игълмаунт, улица „Фрайърс лейн“ в Хемпстед и потърсете господин Джоунс. Представете се като човек на компанията за превози „Туава“.

Подчинявайки се на нарежданията, в понеделник (който се случи официален празник) майор Уилбриъм се отправи към Игълмаунт, улица „Фрайърс лейн“. Той тръгна, но изобщо не стигна до там. Защото преди да открие адреса, се случи нещо.

Сякаш целият свят, мъже, жени и деца, пътуваха за Хемпстед. Тълпите увлякоха майор Уилбриъм и почти го задушиха в метрото. Едва успя да открие „Фрайърс лейн“.

Оказа се задънена и занемарена улица, с коловози от коли в калта. От двете ѝ страни имаше къщи с дворове пред тях. Къщите бяха големи и навярно помнеха по-добри дни, но сега изглеждаха запуснати.

Уилбриъм тръгна по улицата, като се взираше в полуизтритите табели на портите. Внезапно чу шум, който го накара да застане нащрек. Беше нещо като задавен, приглушен вик.

Викът се чу отново. Този път му прозвуча като думата „Помощ!“ . Идваше зад оградата на къщата, покрай която в момента минаваше.

Без да се подвоуми дори за миг, майор Уилбриъм блъсна разнебитената врата и се спусна безшумно по обраслата с бурени пътека. В храстите една девойка се бореше, за да се изтръгне от ръцете на двама огромни негри. Тя се защитаваше храбро, като се извиваше, въртеше и риташе. Единият негр затискаше с ръка устата ѝ, въпреки яростните ѝ усилия да се освободи.

Заети с момичето, чернокожите не забелязаха приближаването на Уилбриъм. Разбраха, че е до тях по силното кроше, което накара негъра, притискащ устата на момичето, да отхвъркне назад и да се сгърчи. Изненадан, другият пусна девойката и се обърна към него. Уилбриъм беше готов да го посрещне. Юмрукът му изфуча отново, негърът се сви и се свлече на земята. Майорът се извърна, за да посрещне първия нападател, който се приближаваше откъм гърба му.

Това ги отказа от битката. Вторият се претърколи и седна на земята. После се изправи и хукна към портата. Приятелят му го последва. Уилбриъм се спусна след тях, но промени намерението си и се върна при девойката, която се бе облегла на едно дърво и тежко дишаше.

— О, благодаря ви! — успя да каже на пресекулки тя. — Беше ужасно...

Майор Уилбриъм най-после видя кого бе спасил. Беше бледа, хубава девойка със сини очи, на около двадесет и една години.

— О, какво ли щеше да стане, ако не бяхте дошли! — възкликна задъхано тя.

— Вече всичко е наред — успокои я Уилбриъм. — Но все пак ми се струва, че ще е добре да се махнем оттук. Възможно е двете приятелчета да се върнат.

На устните ѝ се появи слаба усмивка.

— Не мисля, че биха се върнали. Особено след като така ги натупахте! О, бяхте направо великолепен!

Майорът се изчерви под топлината на нейния възхитен поглед.

— Няма нищо — измърмори малко неясно от вълнение той. — Как може да се случи подобно нещо посред бял ден! Може ли така да се обижда една дама? Вижте, ще можете ли да вървите, ако се хванете за ръката ми? Зная, че преживяхте ужасен шок.

— Вече съм добре — каза девойката, но въпреки това пое подадената ѝ ръка. Все още трепереше. Когато стигнаха до вратата тя се извърна и погледна къщата. — Нищо не разбирам — продължи тя. — Къщата е абсолютно празна.

— Да, в момента е празна — съгласи се майорът, като вдигна глава и погледна затворените с капаци прозорци. — Всичко наоколо имаше запуснат вид.

— И все пак това е точно „Уайтфрайърс“. — Тя посочи полуизтритата табела на портата. — Трябваше да дойда именно тук.

— Сега не бива да се вълнувате — посъветва я Уилбриъм. — Скоро ще можем да вземем такси. Ще отидем някъде да изпием по едно кафе.

Стигнаха края на уличката и излязоха на една по-оживена улица. За щастие пред една от къщите току-що спря такси. Уилбриъм му махна с ръка каза на шофьора къде да ги откара и двамата се качиха в колата.

— Не говорете — рече ѝ той. — Облегнете се назад и се отпуснете. Случи ви се нещо отвратително.

Тя му се усмихна с благодарност.

— Впрочем, ъ-ъ-ъ... казвам се Уилбриъм.

— Името ми е Клег, Фрида Клег.

Десет минути по-късно Фрида отпиваше от горещото кафе и се взираше с благоговение в своя спасител, който седеше на масата срещу нея.

— Всичко ми изглежда като насън — каза тя. — Един лош сън. — Раменете ѝ потрепериха — А съвсем доскоро си мечтаех да ми се случи нещо, каквото и да било. О, не обичам приключенията!

— Разкажете ми какво се случи.

— Боя се, че за да ви обясня всичко, ще се наложи да ви разкажа за себе си.

— Превъзходна тема за разговор — отбеляза Уилбриъм с лек поклон.

— Аз съм сираче. Баща ми, той беше морски капитан, почина, когато бях на осем години, а пък майка ми — преди три години. Работя в града. Чиновничка съм във „Вакуум газ къмпани“. Една вечер миналата седмица, когато се прибрах в квартира си, ме очакваше един господин. Беше адвокат, някой си господин Рийд от Мелбърн. Държа се любезно и ми зададе няколко въпроса относно моето семейство. Обясни ми, че преди много години познавал баща ми. Всъщност, баща ми му бил възложил да се грижи за някои юридически въпроси от негово име. И тогава господинът ми съобщи целта на посещението си. „Госпожице Крег — каза той, — имам причини да предполагам, че вие може да се облагодетелствате в резултат от финансова сделка, която баща ви сключи няколко години преди да умре.“ Разбира се, много се

учудих. „Малко вероятно е да знаете нещо по този въпрос — продължи той. — Мисля, че Джон Клег изобщо не гледаше сериозно на тази сделка. Обаче тя най-неочаквано се осъществи. Боя се обаче, че вие ще можете да предявите претенции само ако притежавате някои документи. Те вероятно са били сред вещите на баща ви и много е възможно да ги е унищожил, защото е решил, че не са били важни. Пазите ли някои негови документи?“ Обясних, че майка ми пазеше някои неща, останали от баща ми, в един стар моряшки сандък. Бях прегледала внимателно всичко, но не бях открила нищо интересно, „Вие едва ли бихте могли да оцените важноста на подобни документи“ — каза ми с усмивка той. Отидох до сандъка, извадих документите, които бяха останали и му ги дадох. Той ги прегледа, но каза, че е невъзможно от пръв поглед да се прецени дали имат отношение към сделката. Пожела да ги вземе със себе си и каза, че ще ми се обади, ако открие нещо. С вечерната поща в неделя получих от него писмо, в което ми предлагаше да отида в дома му, за да обсъдим нещата. Беше написал адреса: Уайтфрайърс, „Фрайърс лейн“, Хемпстед. Трябваше да бъда там в единадесет без четвърт тази сутрин. Малко закъснях, докато открия къщата. Влязох бързо през портата и тръгнах по пътеката, когато онези ужасни мъже изскочиха от храстите и се нахвърлиха върху мен. Нямах време дори да извикам. Единият запуши с ръка устата ми. Успях да извия главата си и да извикам за помощ. За късмет, вие ме чухте. Ако не бяхте вие... — Тя спря. Погледът ѝ беше по-красноречив от каквито и да било слова.

— Много се радвам, че се случих там. За Бога, как ми се ще да бях хванал двамата негодници... Предполагам, че не сте ги виждали преди?

Тя поклати глава.

— Какво означава това, според вас?

— Трудно е да се каже. Но поне едно е съвсем сигурно: сред документите на баща ви има нещо, което някой иска да вземе. Онзи човек, Рийд ви е разказал някаква измислена история, за да може да ги разгледа. Но онова, което е търсел, явно не е било сред тях.

— О! — възкликна Фрида. — Интересно. Когато се прибрах къщи в неделя, стори ми се, че някой е тършувал из вещите ми. Да ви кажа право, усъмних се, че хазайката е ровила в стаята ми просто от любопитство. Но сега...

— В такъв случай всичко е ясно. Някой се е вмъкнал в стаята ви, претърсил я е, но не е открил онова, което е търсил. Решил е, че вие знаете колко ценен е този документ и го носите в себе си. Затова е планирал нападението. Ако документът е бил у вас, той е щял да се сдобие с него. В противен случай е щял да ви отвлече и да се опита да ви накара да му кажете къде сте го скрили.

— Но какъв би могъл да е този документ? — проплака Фрида.

— Не зная. Но навярно му е много необходим, щом е готов да стигне до там, че да се опита да ви отвлече.

— Не е възможно!

— Хъм, не съм сигурен. Вашият баща е бил моряк. Пътувал е до далечни страни. Може да е попаднал на нещо, без да е подозирал колко е ценно.

— Наистина ли смятате така? — По бледите страни на девойката плъзна червенина от вълнение.

— Да, наистина. Въпросът е какво да правим сега? Предполагам, не желаете да отидете в полицията?

— О, не, моля ви!

— Радвам се, че мислите така. Не виждам с какво може да помогне полицията. Може да си навлечете само неприятности. Предлагам да ви заведем на обяд, след което да ви изпратя до квартирата, за да съм сигурен, че ще се приберете невредима. Сетне можем да потърсим документа. Разбирате ли, той трябва да е там някъде!

— Баща ми може да го е унищожил.

— Възможно е, разбира се. Но тези, които го търсят явно не са на такова мнение и това ни дава надежда.

— Как мислите, за какво би могло да се отнася? Някое заровено съкровище?

— По дяволите, защо пък не! — възкликна майор Уилбриъм. Момчешкото в него се разбуди и подскочи радостно от предположението. — А сега, госпожице Клег, да вървим да обядваме.

Обядът мина чудесно. Уилбриъм ѝ разказа за живота си в Източна Африка. Описа ѝ лова на слонове и от вълнение по гърба на девойката полазиха тръпки. Когато приключиха с обяда, той настоя да я отведе до дома ѝ с такси.

Нейната квартира беше близо до Нотинг Хил Гейт. Щом пристигнаха, Фрида проведе кратък разговор с хазяйката, сетне се върна, взе Уилбриъм и го отведе на втория етаж. Обитаваха мъничка спалня и всекидневна.

— Станало е точно така, както предположихме — съобщи му тя. — Един човек дошъл тук в понеделник сутринта, за да провери нещо във връзка с прокарването на нов електрически кабел. Казал на хазяйката, че в моята стая имало някаква повреда. Престоял тук известно време.

— Покажете ми сандъка на баща ви!

Фрида му показва обкован с месинг дървен сандък.

— Вижте! — Тя повдигна капака. — Празен е...

Военият кимна замислено.

— Не пазите ли на друго място документи?

— Сигурна съм, че не. Майка ми държеше всичко тук.

Уилбриъм разгледа внимателно вътрешността на сандъка.

Неочаквано възкликна:

— Тук подплатата е срязана! — Той внимателно пъхна ръка и заопипва. Чу леко издайническо шумолене. — Нещо се е плъзнало през цепката и е попаднало под подплатата!

След минута той извади ръката си. Държеше къс хартия, сгънат няколко пъти. Разтвори го върху масата. Фрида надникна зад рамото му.

— Само знаци, от които нищо не може да се разбере! — измърмори разочаровано тя.

— Дявол да го вземе, написано е на суахили! — извика развълнувано майор Уилбриъм и поясни: — Суахили е източноафрикански диалект.

— Колко интересно! Ще можете ли да го прочетете?

— Предполагам. Но това е много странно! — Той отнесе листа при прозореца.

— Нещо важно ли е? — попита нетърпеливо Фрида.

Уилбриъм го прочете два пъти и се върна при нея.

— Е — каза той, като се засмя, — ето го вашето скрито съкровище!

— Скрито съкровище? *Не може да бъде!* Искате да кажете испанско злато, потънала галера или нещо подобно?

— Може би не чак толкова романтично. Но пак става дума за богатство. Този документ посочва къде се намира таен склад на слонова кост.

— Слонова кост! — удиви се девойката.

— Да, нали знаете, от слонове... Броят на слоновете, които човек може да убие се ограничава от закона. Някакъв ловец на слонове е нарушил този закон много сериозно. Властите са били по следите му и той складира слоновата кост на тайно място. Количеството е огромно и са дадени доста ясни указания как да се стигне до него. Вижте, двамата трябва да отидем и да го потърсим!

— Искате да кажете, че наистина става дума за много пари?

— Ще имате едно чудесно малко съкровище.

— Но как се е озовал този документ сред вещите на баща ми?

Уилбриъм сви рамене.

— Може би онзи човек е бил на смъртно легло или кой знае какво му се е случило. Може би го е написал на суахили за по-сигурно и го е дал на баща ви, който изглежда се е сприятелил с него. Баща ви не е могъл да го прочете и не му е придавал значение. Това са само мои предположения, но смея да твърдя, че навярно не са много далече от истината.

— Колко вълнуващо! — въздъхна Фрида.

— Въпросът е какво да правим с този ценен документ — продължи Уилбриъм. — Не ми се иска да го оставим тук. Те може да се върнат, за да го потърсят отново. Сигурно не бихте ми го поверили?

— Разбира се, че ще ви го поверя! Но... няма ли да е опасно за вас? — Тя се запъна от вълнение.

— Аз съм костелив орех — заяви мрачно Уилбриъм. — Не бива да се безпокоите за мен. — Той сгъна листа и го сложи в бележника си. — Мога ли да дойда да ви видя утре вечер? Дотогава ще съм измислил план за действие и ще съм намерил на картата ми описаните места. Кога се прибирате вкъщи?

— Към шест и половина.

— Решено! Ще поговорим и после ще ви заведем на вечеря. Трябва да го отпразнуваме! И така, до скоро! Ще се видим утре в шест и половина.

На следващия ден майор Уилбриъм пристигна точно в уречения час. Позвъни на входа и попита за госпожица Клег. Отвори му прислужницата.

— Госпожица Клег ли търсите? Тя не е вкъщи.

— О! — Уилбриъм не помоли да влезе и да я почака. — Ще дойда пак след малко — каза той.

Повъртя се известно време на отсрещния тротоар. Очакваше всеки миг да види как Фрида бърза към него. Минутите летяха. Стана седем без четвърт. Сетне седем. Седем и четвърт. Фрида все още я нямаше. Чувство на безпокойство обзе Уилбриъм. Върна се при къщата и отново позвъни.

— Вижте — каза той, — имах среща с госпожица Клег в шест и половина. Сигурни ли сте, че не е оставила... ъ-ъ-ъ... съобщение за мен?

— Вие майор Уилбриъм ли сте? — попита прислужницата.

— Да.

— Има бележка за вас. Донесоха я на ръка.

Драги майор Уилбриъм, случи се нещо много странно. Сега не мога да ви пиша подробности, но бихте ли се срещнали с мен в Уайтфрайърс? Елате там веднага, щом получите бележката.

Искрено ваша,

Фрида Клег

Уилбриъм свъси вежди и бързо размисли. Разсеяно извади от джоба си писмо. Беше до шивача му.

— Дали бихте могли да ми намерите една пощенска марка? — попита прислужницата той.

Само след минута тя се върна с марката. Уилбриъм ѝ плати един шилинг. След миг вече бързаше към метрото. Пусна писмото в една пощенска кутия по пътя.

Бележката от Фрида го разтревожи много силно. Какво бе накарало девойката да се върне съвсем сама там, където се бе разиграла вчерашната зловеща сцена?

Поклати глава. Как е могла да постъпи толкова глупаво! Дали онзи Рийд се е появил отново? Успял ли е по някакъв начин да накара девойката да му се довери? Какво я е привлякло в Хемпстед?

Уилбриъм погледна часовника си. Беше почти седем и половина. Тя може би е разчитала, че той ще тръгне в шест и половина. Оттогава бе изминал цял час. Твърде много време. Поне да се бе сетила да намекне за какво става въпрос...

Писмото го озадачи. Неговият категоричен тон никак не беше характерен за Фрида Клег.

Когато Уилбриъм стигна на „Фрайърс лейн“ стана осем без десет. Здравчаваше се. Той огледа внимателно наоколо. Не се виждаше жива душа. Леко бутна паянтовата врата и тя се люшна безшумно на пантите си. Не се виждаше никой. Къщата беше тъмна. Тръгна предпазливо по пътеката, като наблюдаваше внимателно от двете страни. Не възнамеряваше да се остави да го изненадат.

Изведнъж спря. През един от капациите на прозорците за миг проблесна светлина. Къщата не беше празна. Вътре имаше някой.

Уилбриъм се промъкна безшумно между храстите покрай пътеката и мина зад къщата. Най-последно откри онова, което търсеше. Един от прозорците на първия етаж не беше затворен. Водеше към някакъв килер. Той повдигна нагоре прозореца, запали фенерче (беше го купил от един магазин по пътя), освети помещението и скочи вътре.

Внимателно отвори вратата на килера. Не се чуваше никакъв звук. Отново освети с фенерчето. Нямаше никой и той влезе в кухнята. Пред нея имаше пет-шест стъпала и врата, която явно водеше към предната част на къщата.

Бутна я и се послуша. Никакъв шум. Промъкна се през нея и се озова във входното антре. Тишина. Вляво и вдясно имаше по една врата. Избра дясната, послуша се за миг, след което завъртя дръжката. Тя поддаде. Сантиметър по сантиметър отвори вратата и пристъпи вътре.

Отново освети с фенерчето. Стаята беше гола, без мебели.

В този момент той чу някакъв шум зад себе си, извърна се бързо, но... закъсня. Нещо се стовари върху главата му и той загуби съзнание...

Нямаше представа колко време бе изминало, когато дойде отново на себе си. Съзнанието му бавно се възвръщаше. Главата го болеше.

Опита се да помръдне, но се оказа невъзможно. Беше завързан с въжета.

Спомни си веднага случилото се. Бяха го ударили по главата.

Слабата светлина на газова лампа, окачена високо на стената, му позволи да види, че се намира в малко килерче. Огледа наоколо и сърцето му подскочи от изненада. На метър от него лежеше Фрида, овързана във въжета както той самия. Очите ѝ бяха затворени, но под разтревожения му поглед тя ги отвори и въздъхна. Очите ѝ се спряха върху него и радостно просветнаха, когато го позна.

— И вие ли сте тук! — възкликна тя. — Какво се случи?

— Подведох се глупаво — отвърна Уилбриъм. — Скочих право в капана. Кажете ми, изпращали ли сте бележка, в която ме молите да се срещнем тук?

Тя се опули от изненада.

— Аз? Всъщност, вие ми изпратихте бележка!

— О, значи аз съм ви изпратил, така ли?

— Ами да. Получих я в службата. В нея ме молите да се срещнем тук, а не в квартирата ми.

— Използвали са един и същи трик и при двама ни — изръмжа той и ѝ разясни положението.

— Разбирам — рече Фрида. — Значи идеята е била...

— Да вземат онзи документ. Навярно са ни проследили вчера. Именно така са се добрали до мен.

— А... те взеха ли го? — попита Фрида.

— За съжаление, не мога да проверя. — Военният изгледа печално вързаните си ръце.

В този миг и двамата се смръзнаха. Чу се глас, който сякаш идваше някъде от празното пространство над тях.

— Да, благодаря ви — каза гласът. — Вече го взех и всичко е наред. Няма никаква грешка.

Невидимият глас ги накара да потреперят.

— Господин Рийд — прошепна Фрида.

— Рийд е едно от имената ми, уважаема госпожице — продължи гласът. — Но само едно от тях. Имам твърде много имена. Сега, за съжаление, трябва да ви кажа, че вие двамата се намесихте в моите планове, нещо, което аз никога не допускам. Знаете за тази къща и това е много лошо. Все още не сте съобщили на полицията, но бихте могли

да го направите. Боя се, че не мога да ви повярвам, че ще мълчите. Сигурно ще ми обещаете, но обещанията рядко се спазват. Както виждате, тази къща ми е много полезна. Тя ми служи за разчистване на сметките. От нея няма излизане. От тук заминавате направо за... Съжалявам, че се налага да си отидете толкова нелепо. Наистина жалко, но се налага — Гласът спря за миг и след това продължи отново: — Никакви кръвопролития. Ненавиждам кръвопролитията. Методът ми е прост и безболезнен. Е, аз трябва да вървя. Сбогом и на двама ви!

— Ей, я слушайте! — провикна се Уилбриъм. — Постъпете както искате с мен, но младата дама не е направила нищо лошо. Нищо! Няма да ви навреди, ако я пуснете да си отиде.

Не последва никакъв отговор.

В този миг Фрида изпищя:

— Вижте! Вода!

Уилбриъм се изви въпреки болката и проследи погледа ѝ. От една дупка близо до тавана започна да се стича вода.

Фрида се разплака истерично.

— Искат да ни удавят!

Пот ороси челото на Уилбриъм.

— Все още сме живи — заяви той. — Ще викаме за помощ! Сигурно някой ще ни чуе. Хайде, започваме да викаме двамата заедно!

Те закрепяха с пълни гърла. Накрая прегракнаха и млъкнаха.

— Боя се, че е безполезно — рече тъжно Уилбриъм. — Намираме се дълбоко под земята и предполагам, че вратите са уплътнени, за да не се чува. В края на краищата, ако можеха да ни чуят, този звяр сигурно щеше да ни запуши устата.

— О-о-о... — проплака Фрида. — Аз съм виновна! Аз ви въвлякох в това.

— Не се тревожете за мен, мило момиче. За вас се безпокоя. Аз и друг път съм бил на тясно и съм се измъквал. Не бива да губите кураж! Ще ви спася! Имаме много време. При скоростта, с която тече водата, ще минат часове, преди да се случи най-лошото.

— Вие сте чудесен! — каза Фрида. — Никога не съм срещала мъж като вас, освен в романите.

— Глупости! Просто съм практичен. Сега трябва да разхлабя въжетата.

След четвърт час напъване и извиване, Уилбриъм със задоволство почувства, че въжетата около тялото му се разхлабват. Успя да наведе надолу главата си и да вдигне нагоре ръцете си, така че можа със зъби да развърже възлите.

Щом освободи ръцете си, другото беше въпрос на време. Все още вдървен, но свободен, той се надвеси над девойката. След минута тя също бе свободна.

До този момент водата стигаше само до глезените им.

— А сега — каза майорът, — да се махаме оттук.

До вратата на килерчето се стигаше по няколко стъпала. Той я огледа.

— С нея няма да имам затруднения — заяви той. — Слаба работа. Пантите няма да издържат. — Застана с гръб и я натисна с раменете си.

Дървото изпраця, чу се трясък и вратата излетя от пантите.

Зад нея имаше стълби. В края им се виждаше друга врата, много по-различна, от солидно дърво и укрепена с желязо.

— С тази ще е малко по-трудничко — отбеляза Уилбриъм. — Хей, имаме късмет! Вратата не е заключена!

Той я отвори, огледа следващото помещение и подкани девойката да го последва. Намираха се в коридора зад кухнята. След миг се отзоваха навън под звездите на улица „Фрайърс лейн“.

— О! — изхълца Фрида. — Колко ужасно бе всичко!

— Горката ми любима! — Той я взе в прегръдките си. — Държахте се невероятно смело! Фрида, ангел мой, би ли... искам да кажа, искаш ли... обичам те! Ще се омъжиш ли за мен?

Последва пауза, необходима и за двете страни, сетне майор Уилбриъм със смях каза:

— А най-важното е, че въпреки всичко ние притежаваме тайната на складираната слонова кост.

— Но те нали ни взеха...

Майорът се засмя отново.

— Точно това не успяха да направят! Знаеш ли, направих фалшиво копие на документа, а преди да дойда при теб снощи изпратих истинския с писмо до моя шивач! Сега те разполагат с фалшивия и... много им здраве! Знаеш ли какво ще направим двамата

с теб, любима? Ще заминем за Източна Африка, за да прекараме там медения ни месец и да открием тайния склад със слонова кост!

Господин Паркър Пайн излезе от кантората си и се качи два етажа по-горе. В една стая на тавана седеше госпожа Оливър, известната авторка на криминални романи и член на екипа на господин Пайн.

Той почука на вратата и влезе. Госпожа Оливър седеше пред масата, върху която имаше пишеща машина, няколко тетрадки, разхвърляни недовършени ръкописи и голяма торба с ябълки.

— Чудесен сценарий, госпожа Оливър! — поздрави я сърдечно господин Паркър Пайн.

— Добре ли мина всичко? — попита тя. — Радвам се.

— Само онази част, с водата в килера... — започна господин Пайн. — Не мислите ли, че в бъдеще бихме могли да използваме нещо малко по-оригинално? — Предложението му бе изказано с подobaваща скромност.

Госпожа Оливър поклати глава и си взе ябълка от торбата.

— Не мисля, господин Пайн. Вижте, хората са свикнали да четат за такива неща. Наводнение в килера, отравяне с газ и прочие. Предварителното познание дава допълнително силно въздействие, когато такова нещо наистина се случи на даден човек. Читателите са консервативни, господин Пайн. Те си харесват старите, добре познати истории.

— Е, вие по-добре знаете — отстъпи господин Паркър Пайн, имайки предвид четиридесет и шестте успешни романа на авторката, всичките бестселъри в Англия и Америка, преведени на френски, немски, италиански, унгарски, фински, японски и етиопски. — Какви са разходите?

Госпожа Оливър придърпа един лист към себе си.

— Като цяло съвсем умерени. Двете чернилки, Пърси и Джери, поискаха съвсем малко. Младият Лоримър, той е актьор, се съгласи да изиграе ролята на господин Рийд за пет гвинеи. Речта в килера беше запис, разбира се.

— Къщата „Уайтфрайърс“ се оказа изключително полезна за моята работа — отбеляза господин Паркър Пайн. — Купих я на

безценица, но до момента я използвах за сцена на единадесет вълнуващи драми.

— О, щях да забравя! — възкликна госпожа Оливър. — Надницата на Джони, още пет шилинга.

— Джони ли?

— Да, момчето, което изливаше с лейка водата през дупката на тавана.

— Аха. Между другото, откъде знаете суахили, госпожо Оливър?

— Не зная суахили.

— Разбирам. В такъв случай в Британския музей знаят суахили, така ли?

— Не. В информационното бюро „Делфридж“.

— Колко полезни са съвременните източници на информация — промърмори господин Паркър Пайн.

— Тревожи ме единствено това, че когато двамата млади отидат на онова място, няма да открият никаква слонова кост.

— Човек не може да има всичко на този свят — рече господин Пайн. — Но ще прекарат чудесен меден месец.

Госпожа Уилбриъм седеше в шезлонга. Съпругът ѝ пишеше писмо.

— Коя дата сме днес, Фрида? — попита я той.

— Шестнадесети.

— Шестнадесети ли? По дяволите!

— Какво има, скъпи?

— Нищо. Просто си спомних за един, който се казва Джоунс.

Колкото и да е щастлив един брак, има неща, които човек никога не бива да споделя.

„Вече нищо не може да се направи — помисли си майор Уилбриъм. — Трябваше да отида на онова място и да си взема обратно парите!“ Но тъй като беше честен човек, веднага се сети за другата страна на медала. „В края на краищата, аз бях този, който наруши уговорката. Предполагам, че ако бях отишъл на срещата с Джоунс, нещо щеше да се случи. Но както се оказа в действителност, ако не бях тръгнал да отивам при него, нямаше да чуя как Фрида вика за помощ и

ние двамата навярно никога нямаше да се срещнем. Така че, макар индиректно, те май имат право на онези петдесет лири.“

Госпожа Уилбриъм също размишляваше. „Каква глупачка съм била, за да повярвам на обявата и да платя на онези хора три гвинеи! Те не направиха нищо. Ако знаех какво ме очаква. Първо господин Рийд, а после странния и романтичен начин, по който Чарли влезе в живота ми... И като си помисли човек каква невероятна случайност... и как *можеше никога да не го срещна!*“

Тя се обърна към съпруга си и му се усмихна с обожание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.